

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

at ulykken skulle være så stor, om der kom en Ingmar Bergman eller en Bunuel og ville lave en film sammen med væsentlige kræfter herhjemme.

Fru Merete Bjørn Hanssen spurgte, om jeg kunne sige, at vi ikke ville lave noget som helst i forhold til ASA-studierne, så længe lovforslaget blev behandlet. Det synes jeg ville være forkert. Jeg kan derimod sige, at hvis der skulle dukke noget nyt op, vil jeg gå til folketingsudvalget og fortælle, hvordan situationen ligger, og underrette folketingsudvalget om, hvilke planer jeg måtte have, hvis det skulle blive aktuelt. Der føres forhandlinger til den side, men det drejer sig — efter hvad jeg er underrettet om — ikke alene om ASA, man undersøger også andre muligheder, der kunne komme på tale, for at se, om der var en mulighed for at lave et sådant studie — det, som jeg kalder et fællesanlæg eller „maskinstation“ — på et eller andet tidspunkt, hvor man som ung producent med den støtte, man kunne få, kunne få lejlighed til at lave sin film. Det kunne også anvendes til co-producerede film og andre produktioner, sådan at det faktisk skulle nå frem til at kunne hvile i sig selv. Men der er intet afgjort om dette. Der føres forhandlinger. Hvernår de bliver færdige, kan jeg selvfølgelig ikke sige, men hvis der pludselig foreligger en situation, så synes jeg det ville være rimeligt, at vi diskuterede sagen i folketingsudvalget, og at jeg forklarede, hvad jeg ville gøre.

Fru Merete Bjørn Hanssen nævnte, at hun ville gerne have, at man skulle øremærke pengene. Det lyder på mange måder vældig godt, men vi har jo også nogle gange set eksempler på, at man har øremærket pengene, så de kun måtte bruges til det bestemte formål, og så kunne de ikke bruges til noget, som måske havde været mere værdifuldt i den givne situation. Man kunne sige, at man skulle have en bundgrænse, som angav, hvad der mindst skal sættes ind på de forskellige områder. Men man må have den smidighed, at man kan sætte ind på netop de områder, der er de mest aktuelle. Det er da en af de ting, som vi kan diskutere. Det samme gælder spørgsmålet om at lægge et loft over antallet af film, der kan få støtte. Jeg vil da indrømme, at i et lille land som Danmark er det noget af en bedrift, at

vi har 28 film på et år. Det er rimeligvis også for mange film. Tendensen burde måske snarere gå i den retning, at man gav en større garanti og produktionsstøtte og fik færre film, sådan at de, der skulle lave filmene, kunne gøre det uden den enorme risiko, de løber ind i. Vi har set eksempler på, også hvor der har været tale om kvalificerede film, hvortil man har fået produktionsstøtte og garanti for produktionsstøtte, at man i den givne situation ikke har kunnet opnå de nødvendige bank- eller sparekasselån, som skulle sikre, at filmen blev realiseret.

Det er også et spørgsmål, om man skal tage beslutning om støtte fire gange om året, eller om man skal have en løbende beslutningsproces i bestyrelsen. Men det er også noget, som den nye institutbestyrelse skal tage stilling til.

Man har været inde på spørgsmålet om samarbejde mellem f. eks. Danmarks radio og private. Så vidt jeg ved, er Danmarks radio allerede i samarbejde med private ved optagelsen af „Huset på Christianshavn“, og det fungerer altså udmærket, så den trekant bliver ikke noget nyt. Det nye bliver, at filminstituttet i givne situationer og på bestemte områder kan gå ind i et samarbejde med Danmarks radio og tv, og det synes jeg i og for sig ikke kan være nogen ulykke. Det er noget helt naturligt, der ligger for, at man kan samarbejde på denne måde.

Fru Else-Merete Ross nævnte spørgsmålet om biografernes repertoire, idet hun var bange for, at man kunne få et helt urimeligt lavt niveau. Det kunne man vel nok; det har man vel også nogle steder. Men jeg er altså lidt imod at opretholde bestemmelser, der griber ind på dette punkt, når de alligevel aldrig er blevet praktiseret. Jeg må sige, at dér, hvor den almindelige straffelov ikke kan sætte ind, dér bør vi ikke have restriktioner på disse områder. Det hører ligesom med i den liberalisering af lovgivningen, der finder sted, og jeg tror ikke, at det i det lange løb bliver de biografer, der har et så ringe repertoire, der kommer til at overleve.

Med hensyn til, at fordelen ved billetafgifternes bortfald sluges af lejestigninger, vil jeg gøre opmærksom på, at der er jo sket en række lejestigninger allerede nu under den gældende lov, som har øget omkostningerne. Man har jo et vist indseende fra kommuner-